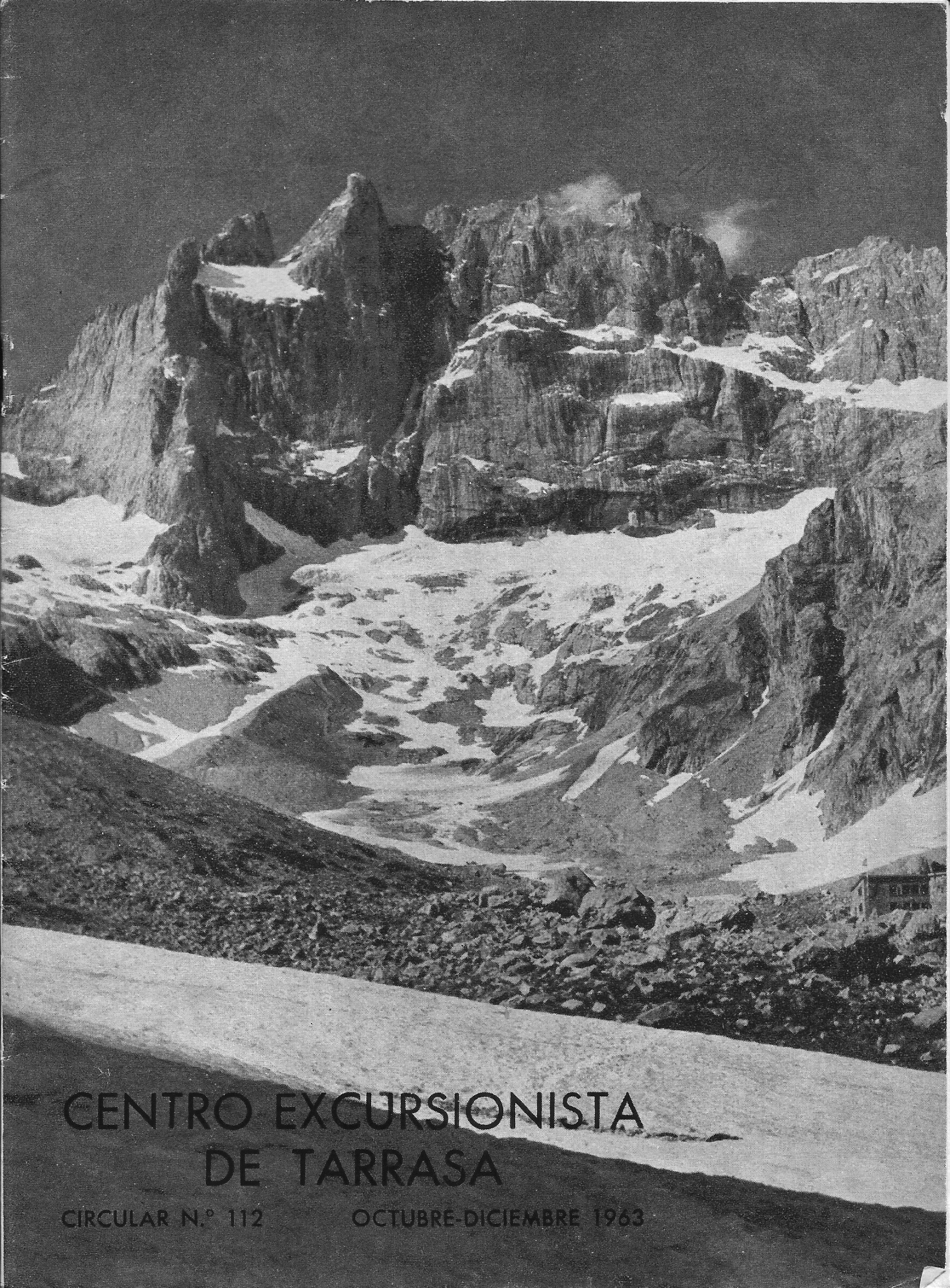

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

CIRCULAR N.º 112

OCTUBRE-DICIEMBRE 1963

PORTADA:

LA MEIJE DES DE LA VALL DELS ETANÇONS,
PROP DEL REFUGI DE CHÂTELLERET.

FOTO: JAUME FABRÉS I AMORÓS

CENTRO EXCURSIONISTA DE TARRASA

ADHERIDO A LA FEDERACIÓN ESPAÑOLA DE MONTAÑISMO Y FEDERACIÓN CATALANA DE ESQUÍ

CIRCULAR N.º 112

OCTUBRE-DICIEMBRE 1963

Distinció merescuda

Creiem que els moments de goig que ha viscut aquest Centre dies passats, amb motiu d'haver concedit l'Excellentíssim Ajuntament de Terrassa la Medalla de Plata al Mèrit Esportiu al matrimoni Fabrés-Villanova, mereix un editorial al nostre butlletí.

Tal distinció pertocava de dret al nostre volgut consoci i dilecte company en Jaume Fabrés i Amorós, després d'una llarga i constant dedicació a la muntanya en les seves múltiples facetes, realitzades totes elles amb la màxima escrupolositat i perfecció, deixant ben alt en tot moment el nom de Terrassa i del Centre en els cercles muntanyencs de la nostra terra i portes enllà.

Pensem que seria supèrflua la relació de cims aconseguits, així com els premis fotogràfics i literaris obtinguts. Molts els coneixem, i estem segurs que sense ells, també l'amic Fabrés continuaria essent un mestre per a la joventut excursionista.

Al felicitar-lo cordialment des d'aquestes pàgines, així com a la seva distingida esposa, a l'ensem que agraïm al nostre batlle i directius de la Federació i entitats germanes la seva assistència i col·laboració, demanem només que l'abans esmentada medalla, no sigui un premi als serveis prestats, sinó un esperó i estímul per a més altes conquestes.

Entorn de La Meije

Oisans

Si els alpinistes de l'època gloriosa reveïessin ara Cortina d'Ampezzo, Zermatt o Chamonix, es posarien malalts al veure la transformació soferta per aquests famosos centres, al pas de la mecanització moderna i la invasió de les multituds. Innerkofler, Balmat i Whymper girarien els ulls de les seves muntanyes tan estimades. En canvi el pare Gaspard o el Reverend Coolidge, si tornaven a l'Oisans, a penes si notarien els petits canvis operats en la regió per comparació a l'època heroica de les seves primeres conquestes.

La Bérarde ha canviat les poques teulades de palla per la pissarra, sense augmentar el nombre de les seves cases insignificants, però el país conserva el silenci i la solitud del segle anterior, malgrat la modesta carretera que hi aporta els nous admiradors de la nostra època. I aquest és el millor títol de noblesa d'aquest recó dels Alps francesos. La vida moderna hi ha passat de llarg. Els turistes que no practiquen l'alpinisme no poden resistir ni dos dies l'avorriment de La Bérarde.

Jo comprenc, i ara comparteixo, la devoció que per aquest país senten tants muntanyencs francesos i estrangers. Perquè l'essencial és el gust i el respecte que ha conservat a la muntanya les seves primitives característiques. El propi Sindicat de Guies sembla interessat en que no es faciliti, com es fa a Zermatt per exemple, les ascensions amb la colocació de ferros, cables i cordes fixes o escales. I les principals muntanyes de l'Oisans no són fàcils.

No n'hi ha prou amb dir, entre nosaltres, que l'Oisans s'assembla als Pirineus, per justificar que una visita és suficient. Caldria afegir que de pirinenc, el massís no en té més que la gràcia i la selvatgeria de les seves valls encaixonades i solitàries. Les ascensions, les dificultats són més alpines que enlloc. I la prova n'és l'escassa freqüentació dels principals cims. Una visita a un cim secundari i fàcil no us obre pas les portes d'entrada a l'ordre dels apassionats de l'Oisans. Es en Els Ecrins i a La Meije, al meu entendre, on trobareu la clau de l'encant d'una regió que ha atret durant un segle els més convençuts i fidels adeptes de l'alpinisme mundial.

Durant quinze dies de temps meravellós, de cel blau i sol brillant, hem gustat les glòries de l'Oisans en el curs de les cinc ascen-

sions que hi hem fet, amb la meva muller i el matrimoni Birling de Mulhouse, els nostres fidels amics, des del campament que a La Bérarde instal·là el mes de juliol la Secció Alt Rhin del Club Alpí Francès.

Tête du Rouget (3.427 m.) i Agulla Dibona (3.137 m.)

El Circ del Soreiller, servit per un bon refugi, ofereix una pila d'ascensions. Jo aconsellaria de fer el Rouget d'entrada, perquè constitueix el millor balcó per admirar l'Oisans, que com una immensa ferradura geològica s'obre a banda i banda, de nord a sud, de La Meije a Els Bans, presidida al centre per la piràmide glacada de la Barre dels Ecrins i el seu glacier sospès. Tots els pics delfinesos estan presents, com un exèrcit en ordre de batalla, es domina enterament l'encaixonada vall del Véneon i les gorges laterals.

La seva ascensió no és difícil però sí aèria, un "couloir" delicat condueix a una bretxa i una cresta afinada us deixa en la seva cima. El panorama és exquisit i constitueix el millor alicient d'aquesta escalada curta i fàcil.

L'Agulla Dibona, d'altura modesta, és un dels monolits més fins i estètics dels Alps, i constitueix un terreny d'escola d'escalada completa. La seva via normal és una ascensió curta però molt fina. El final és com si us enfiléssiu a la punta d'una espasa. Qui vulgui descobrir tot l'encant d'aquesta fletxa de granit, però, haurà de fer-ne l'ascensió per la "via Boëll" o la "via Madier", dues obres mestres de l'escalada pura de roca.

Madier de Champvermeil s'estimbà en la paret oest, de retorn de la seva "primera" gloriosa. Eufòric baixava en rappel, sense donar-se compte que la corda no era suficient per arribar a una plataforma, i es desplomà en el buit.

El nom d'aquesta agulla de granit rogenc és un homenatge al gran guia alpí Angelo Dibona, que obrí en 1912 la via directa a la muralla sud de La Meije. Infinitat de vies difícils havien ja estat descobertes per aquest excepcional grimpador dolomític, que presentà una curiositat única: no haver utilitzat, en cinquanta anys d'escalades, més d'onze pitons d'assegurança, i encara obligat per la seva responsabilitat de guia, al conduir al Rei Albert I de Bèlgica al Karwendel.

Les Bans (3.670 m.)

Magnífica muntanya composta de tres majestuosos pilers granítics emergint del mar encrespat de glaços torturats del glacier de La Pilatte. Situada a l'extrem sud de l'Oisans, servida pel millor refugi del C.A.F. en el Delfinat, la seva ascensió és una meravellosa combinació de gran gelera, arestes de neu i paret de roca, culminada amb un vertiginós passatge de molta emoció, a pocs metres del cim.

Des del punt de vista estètic, la vista a vol d'ocell de les fines arestes del Coll de La Pilatte des del piler est (via normal), és una visió inoblidable per efecte de la il·luminació obliqua de les esquerdes i sèracs que davallen el dretíssim glacier. El complement del panorama el constitueixen els torturats vessant sud dels Ecrins i l'Ailefroide, i les muralles negres i tètriques de l'Olan i del Sirac, voltats de blanques i gelades soletats.

Barre des Ecrins (4.103 m.)

Va ésser una de les primeres muntanyes a la que assetjaren els precursors anglesos del segle XIX, Tuckett, Pilkington, Gardiner i Whymper. Aquest l'escalà l'any 1864 en companyia del seu guia Michel Croz, i va escriure que era més difícil que el Cerví i que l'Agulla Verte. Però no tenia raó, ja que la Verte es molt més imponent i el Cerví sense les cordes fixes seria una empresa formidable encara avui.

De tota manera, la Barre és una cursa d'envergadura degut a la gran rimaia, la pala nord i l'aflada cresta que corona el cim culminant del Dauphiné, especialment quan, com en el nostre cas, el "verglac" cobreix totes les roques.

Vàrem fer-ne l'ascensió des de Briançon, distant un centenar de quilòmetres de La Bérarde, per Vallouise i el Pré de Madame Carle, als peus del Pelvoux. Al cap al tard d'una tarda calorosa remuntàrem el Glacier Blanc, en vistes de les crestes tenyides de sol ponent de l'Ailefroide, fins al Refugi Caron, on arribàrem a entrada de nit, veient enfront nostre l'imponent i original edifici glaciari dels Ecrins que, com una colossal conxa de nàcar, vessava dolls de la llum retinguda durant la bella jornada.

L'endemà començàrem l'ascensió en plena nit, a la llum dels

analets. El primer raig de sol sobre aquella catarata de neus que s'aixecava sobre nostre fou un dels espectacles alpins de més qualitat que hem contemplat. L'ascensió pel glacier és una meravella a les primeres clarors del dia, caminant entre les colossals torres de gel. Vàries cordades feien el nostre camí, però a l'arribar a la rimaia tothom anava girant vers el fàcil Dôme de Neige. Els guies opinaven que les crestes de la Barre estaven massa carregades de glaç per als seus clients. Fórem sols a coronar, aquella jornada, el colós de l'Oisans.

La rimaia salvada, la forta pendent gelada escalada amb precaució fins al Pic Lory, ens enfrontàrem amb les clàssiques dificultats d'una cresta hivernal aèria i trencada de cap a cap. Avançàvem d'un a un, i el recorregut de la finíssima piràmide final fou un treball lentíssim i laboriós.

Henry Isselin diu que el panorama dels Ecrins és un dels més bells dels Alps i sap bé el que es diu, no sols per l'extensió, que abraça els Alps enters, sinó pels primers termes ferotges dels massissos que s'estimben a tot el voltant. Cap rastre de civilització en els quatre punts cardinals, sols un món de muntanyes, de glaços i de torturades profunditats.

Travessia de La Meije (3.987 m. i 3.974 m.)

Jo parlaré de la nostra ascensió a aquesta "reina dels Alps" prescindint completament de tot el que s'hagi pogut comentar o escriure a rel d'aquesta nostra cursa, que ens ha fet sentir, aquí baix, infants del segle xx, exposats als procediments més curiosos de divulgació o d'ingenuïtat periodístiques.

Si hagués d'escriure tot el que acudeix a la meva ploma inspirat per aquesta cursa, faria un abús imperdonable de les pàgines d'aquesta revista. Intentaré donar un esboç sumari d'aquesta bella ascensió que Lucien Devies ha qualificat "d'una elegància i bellesa superbes, de la que es troben pocs equivalents en tots els Alps".

El cementiri de Sant Cristophe en Oisans és el pòrtic de La Meije. Les tombes del guia Pierre Gaspard i d'Emil Zsigmondy, el

romàntic vienès de 24 anys caigut a la paret de La Meije, donen el clima dramàtic a la pròxima aparició de la catedral de granit, passat el llogarret de La Bérarde.

La vall dels Etançons és el marc selvatge i grandios que fa ressaltar la majestat d'aquesta fortalesa medieval de granits de vius colors que és La Meije. El refugi del Promontori, al peu del colossal edifici, ens acollí en la vetlla d'armes a la gran muntanya, aquest 22 de juliol de 1963.

Jo passo de llarg l'emoció de sentir-nos acollits aquell cap al tard en aquesta simple cabana penjada en plena muralla, mentre el sol s'amagava darrera les cornises nevades del Râteau i tenyia de sang el cim del Gran Pic, que ens dominava verticalment sobre els nostres caps. Vetlla inoblidable en l'històric refugi, vetllant les oscil·lacions del baròmetre i del altímetre, estudiant les possibles alternatives del temps!

Després d'unes hores estirats, intentant inútilment d'adormir-me, el timbre antipàtic d'un despertador em féu saltar del jaç abans de les dues de la nit. Les mermelades s'obstinaven a no voler baixar a l'estómac, i començarem a encordar-nos a la llum de les espelmes. Un darrer glop de te, i fou el primer pas d'escalada en el mateix llindar de la porta, sota la negra nit tatxonada d'estrelles.

Amb el difícil pas del "Crapaud", que tragué dels nostres ulls els darrers rastres de son, començà la desfilada dels reputats passatges de La Meije, mentre la volta del cel començava a desplegar les primeres clarors d'una jornada històrica per tots nosaltres. "Campament de les Demoiselles", "Piràmide Duhamel", "Vira Castelnau", "Dôs D'Ane", "Dalle des Autrichiens", "Pas du Chat", "Vira à bicyclettes", "Glacier Carré", "Cheval Rouge" i "Chapeau du Capucin", tot això són noms més o menys literaris o acolorits que serveixen per a descriure tot l'itinerari de l'ascensió, a través d'aquest imperceptible fil que porta al cim d'una muntanya que fou durant tants anys com la serp de mar de l'alpinisme.

Per sintetitzar aquesta ascensió quins detalls estan vivament marcats en el més viu dels meus records, diré que durant moltes hores passarem d'un extrem a l'altre d'aquesta paret prodigiosa, sentint com ens voleiaven en el buit els nostres peus, mentre les mans cercaven les millors presses, no sempre massa abundants. Ens anàvem elevant, dominàvem per moments les verticalitats de la paret sud, estàvem enrolats en una cursa aèria, dura, però magnífica. Les preses

de La Meije són lleials i nobles, ella no cedeix mai ni us retira la mà generosa que us allarga.

Les darreres dificultats són les més formidables. El "Cheval Rouge" és un pas gimnàstic sobre una teuladeta penjada sobre dues verticalitats de dos mil metres de profunditat. El "Capucin" representa el salt escabrós per a sortir d'aquesta acrobàtica teuladeta de granit vermell. I actualment no es troben pas les cordes fixes que l'any 1923 encara pogué utilitzar Lluís Estasen i els seus guies!...

Abans de migdia petjàvem el Gran Pic, moment solemne! El nostre cor estava ple de goig de veure el gran "carroussel" de bel·leses que dansava tot al voltant nostre, entre les que distingíem el Mont Blanc i les muntanyes dels Alps suïssos, a més de les pròximes muntanyes que havíem visitat els dies anteriors. Però una lleugera i callada inquietud ens invadia a la vista de les torturades arestes que ens esperaven vers llevant, camí obligat en la nostra travessia d'aquesta Meije.

Perquè, amics, és difícil de descriure la gran impressió que causen aquestes cinc dents finíssimes, esgalabrades i en desordre, abocades a dos dels estimbats més impressionants dels Alps, dominades per la mena de torra desequilibrada i vertiginosa que s'anomena bíblicament el "Dit de Dieu" o Meije Central, i que passa pel "surplomb" més espectacular dels Alps. I el més emocionant de tot era saber que la nostra via passava per aquell fil de ganivet sinuós que les dibuixava una a una, en la més inquietant de les condicions hivernals...

Sabíem que anàvem a trobar un enemic terriblement armat en aquelles neus i aquells gels que cobrien totes les asperitats del vessant nord de la nostra cursa. I reprenguérem sense entretenir-nos el fil conductor de la nostra llarga singladura. Dos rappels impressionants en el buit de la paret nord, en el curs dels quals vaig veure botar i xiular vertiginosament la motxilla de la meva esposa, acabaren deixant-nos a la Bretxa Zsigmondy, balcó terrorífic sospès entre dos abims, en el precís moment que esclatava al nostre voltant una tempesta de llamps i trons.

Sabeu què vol dir trobar-se a la Zsigmondy —d'impossible retorn— quan el llamp es clava en les roques i comença caure sobre vostre la neu i la calamarsa? La superació del Pic Zygmondy és la gran dificultat de La Meije. Entre l'esclafit dels llamps es sentia el soroll de vaixella trencada que feia el glaç tallat pels piolets,

rodolant avall, cap a les profunditats invisibles que es badaven sota els nostres peus. Vàrem plantar varis pitons per a instal·lar un pas-samà de corda en la "dalle" vertical de la paret nord.

Malgrat els tètrics pressentiments que s'insinuaven, la tempesta va desfer-se quan arribàrem a la cresta superior. El cel blau i el sol van triomfar damunt nostre, mentre els fantàstics castells de nuvo-lades s'apilaven vers les baixes valls. I va començar la fabulosa travessia de les arestes de La Meije, que dibuixàvem amb mans i peus, arrapats a les fràgils cornises que semblaven voler fugir en tocar-les les nostres mans.

Ens sentíem sols, fora del temps, en l'admirable arquitectura d'aquestes crestes afilades que recorriem amb una cadència majes-tuosa dintre el nostre esperit. Aquelles difícils i inacabables arestes desgranades a les clarors rogenques de la tarda seran per a sempre el nostre més grandios record d'aquesta Meije.

A posta de sol érem a la punta del "Dit de Déu", veient els colors més irreals banyant el món alpí que ens rodejava. Feia un fred intensíssim, estàvem ratllant els 4.000 metres i el rellotge mar-cava dos quarts de deu de la vetlla. Un rappel inoblidable ens va balancejar entre dos pous de tenebres, els Etançons i el Glacier de Tabuchet.

A les fosques fou saltada l'escabrosa rimaia de la pala nord de la Meije Central, i en una marxa catastròfica de caigudes i tivades de corda, vàrem anar perdent altura, a la llum de les piles elèctri-ques, vers l'invisible Refugi de l'Aigle, que trobàrem perdut en el Glacier, passada la mitja nit. Feia més de vint hores que havíem sortit del Promontori. Després d'aquella jornada tan plena d'emo-cions, quasi em semblava estrany de sentir-me ple de vida dintre el cèlebre refugi.

Ens restava per l'endemà el complicat descens fins a La Grave, però la part més gloriosa de la cursa quedava enrera. D'aquesta tra-vessia de La Meije m'ha quedat una impressió grandiosa que no sabria comparar a cap altra. I per a mi sempre serà un enigma que una jornada de lluita i esforç pugui haver engendrat en el nostre record una tan fecunda i lluminosa font de beatitud.

Jaume Fabrés i Amorós

Matadepera, tardor del 1963.

Reeixir

per S. Estrada

Davant de la crisi tan llarga per la que ha anat passant la nostra Secció Jovenil, i veient que dins aquesta família tan abigarrada que és l'excursionisme català, hi fa tanta falta la joventut, creiem que, per la seva continuïtat en l'avenir, es tenen d'enfortir i mantenir tota mena de manifestacions juvenils vers el camp, vers la Natura.

No podia ésser que en un Centre Excursionista com és el de Terrassa se n'anés definitivament a l'aigua tota una secció, una Secció Jovenil amb més de quaranta nois.

Que de tota la feina de tants anys no en tingués de quedar només que el record d'aquelles vetllades del Dia de la Mare, que van demostrar la vàlua d'uns caps, l'orgull dels nois dirigits per ells i la potència de l'Escoltisme com a mitjà per aconseguir-ho.

Per tant, els quatre gats que vàrem quedar com a resultes dels conflictes, ens vam posar com a obligació, entengui's bé, OBLIGACIÓ, l'intentar fer reeixir aquesta secció que alguns de nosaltres com aquell qui diu, vàrem veure i vam ajudar a créixer.

No perseguim amb això una autopropaganda, que per altra part ens faria més mal que bé, no.

El que sí volem afirmar de cert, és que la Secció Jovenil no s'ha convertit en "aigua de borratges" sinó que és una realitat ben patentitzada, i que si Déu vol tornarà a ésser el que era.

Més ben dit, en aquesta passada castanyada organitzada pel "Centre", van poguer veure els senyors socis que hi assistiren, que la meva afirmació pot ésser molt ben fundada.

Per això des d'aquestes ratlles, fem una crida a tots els nois que d'alguna o d'altra manera es trobessin desorientats en l'espera de poguer desenvolupar la seva afició per la muntanya, a posar-se en contacte amb nosaltres, per tal de fer de la seva una causa comú. El "Centre" per altra part, sempre tindrà les portes obertes, és a dir, sempre ho han estat per aquells que busquen la bona voluntat entre els homes.

Recordem el que ens deia en Rudyard Kipling:

SI...

*Si pots conservar el seny quan els que et volten
estan perdent el seu o encara et blasmen;*

*Si tens fe amb tu mateix quan tothom dubta
del teu valer i aquest dubtar toleres;*

*Si ets sofert esperant; si a la mentida
i a l'odi no respons amb iguals armes;*

*Si pots somniar i no et lliga l'insomni
i pensar sense ésser esclau de l'idea;*

*Si, just, apliques la mateixa mida
a les dues ficcions: triomf i desastre;*

*Si, estoic, restes veient la veritat teva
tornada en mirallet de caçar aloses
i empunyes eines velles, ajupint-te
per adobar el teu que et trossejaren;*

*Si pots juntar ganàncies afanyoses
i arriscar-les a cara o creu i perdre,
i començar de nou el treball aspre
amb esperit lleuger com si tal cosa;*

*Si pots forçar el teu cor, nervis i muscles
a servir-te quan ja no tinguin vida,
i ésser fort quan en tu tan sols conservis
la fèrria voluntat que et diu: aguanta;*

*Si no perds la virtut entre les turbes
ni el bon seny alternant amb la reialesa;*

Si ni amics ni enemics poden danyar-te;

Si tothom compta amb tu, però no massa;

*Si pots omplir el minut que ràpid vola
amb seixanta segons de tasca pura,*

*Teva és la terra amb els seus tresors de vida,
i el que val més fill meu, seràs home!*

RUDYARD KIPLING

Campament de Vacances 1963

Del 14 al 26 de juliol a Conangles, "Hospital de Viella"
Capçalera del riu Ribagorzana

Novament tornem a detallar o comentar l'acampada que efectuàrem durant les vacances passades. Molt abans, moltíssim abans, les consultes per al lloc a escollir. Finalment un nom surà: Vall d'Aran, però el millor lloc possible per a recórrer la muntanya és Conangles (1.800 m.).

Instalat el campament al final del bosc, unes 25 tendes amb un total de 65 acampadors. Tenim per capçalera, o sigui de cara al nostre Sud, el Tuc de la Comtessa (2.760 m.), la seva majestuosa cresta vers el Tossal del Llac. D'ací, la carena s'abaixa per a donar entrada i visitar el Llac de Rius, per tot seguit tornar a prendre alçada fins al Sarraera Est, pren tot seguit direcció Nord fins el Sarraera Oest; vé el tram per on discorre la Vall del Noguera Ribagorzana; vers el Nord Oest, tenim la carena presidida per l'alterós Mulleres i per la direcció Est la carena va a soldar-se al Sarraera Oest, passant abans pel Coll de Tor i port vell de Viella. En aquest Cercle hi estàrem acampats durant els onze dies.

Es feren excursions al Biciberri Nord (foren una vintena de grups que hi ascendiren), els itineraris escollits foren variats. Uns escolliren Coll o Bretxa del Tuc de la Comtessa, Vall de Biciberri i Cim. L'itinerari més corrent fou: Coll de Rius, Estany de Mar, Bretxa Peita, Refugi i Cim. El Tuc de la Comtessa fou el preferit per les excursions matinals. El llunyà i alt Mulleres (3.010 m.), rebé la visita de 15 acampadors en diferents jornades. Els Estanys varen rebre la visita de 25 acampadors per l'itinerari: Estany Rodó, Coll de l'Estany Rodó (Coll entre el Sarraera Est i Coll de Rius).

Aquest itinerari, magnífic tot, té una grandiosa vista sobre el massís de les Maleïdes, amb els seus brillants glaciers que contrasten amb els verds i grisos serens de la carena del Mals de Rius. El gran Estany de Rius fou punt final d'aquest grup.

El Serraera Oest, rebé la visita més nombrosa i en una sola vegada (és la nostra excursió colectiva). Uns 30 acampadors feren la seva ascensió. En el cim pogueren copsar la gran vista sobre l'Aneto, Maladeta, Forcanada, Feixant, Russel, etc.; pel cantó de la Vall d'Aran, cobert de boira, al lluny es destacava solament el seu Mauberne.

Moltes d'aquestes sortides eren matinals; al matí fa bé de caminar, hom té una alegria optimista, però al migdia l'estada agradable a l'entorn del nostre camp, atreu força als seus components. No volíem deixar sol el nostre cuiner, en Josep i família; ens tenia, amb tota sinceritat, el cor robat, la seva minestra fou sempre excellent. Dies de repòs, de pau i també d'esbarjo dels nostres infants. La inauguració d'un pont, la Festa Major i sobretot els nostres focs de campament no els podrem oblidar.

Després d'uns dies, ja a la nostra ciutat, l'aigua, les terribles aigües, aterraven també aquesta regió.

Excursions efectuades durant les Vacances de 1963 i no publicades en el Butlletí anterior

Dies 19 al 27 de juliol

Ascensió al Pic de Certescans, per la cresta Est, des del Llac i descens per la bretxa Flamisella-Certescans, als llacs superior de Gueroso a la Vall de Noarre.

De l'Estany d'Aixeus, ascensió al Pic Monteixo i travessia al Pic de Noris.

Ascensió a la Pica Roja, per l'aresta Sud-Est, des del Port de Buet i descens per la Vall d'Areste.

Travessia dels Estanys de Baiau a la Vall d'Arinsal i ascensió al cim de Comapedrosa.

Travessia de Grau Roig per la Portella d'en Gait a la Vall de la Llosa.

Pels socis: Francesc Estrada, Salvador Prat, Alfons Sanagustín i Salvador Treserra.

Grupo de la Pala de San Martino: Cima Fradusta i Piz Rosseta. *Grupo de La Civetta*: Refugio Vazzoler. *Grupo del Sella*: Piz Boé. *Grupo del Sasso Lungo*: Refugio Toni Demetz. Pels socis: C. Mussons, E. Llongueres, J. M.ª Arias i M. Puig.

Excursió al Circo de Barrosa i ascensió al Pic de la Muria, per J. Figueras i amic.

CRONICA

EXCURSIONS REALITZADES

Dia 8 de setembre

A la Pola i Castellsapera per un grup de 6 socis.

Dia 22 de setembre

Arinsal, Pic de Sanfons, Pic de Port Vell, Arinsal. Per J. M.ª Arias.

Dies 5 i 6 d'octubre

Els socis D. Bellot i A. Grau portaren la nostra representació al campament de T.I.M. a Can Argelaguet. Participaren a la Gimkhana.

Dia 6 d'octubre

Una dotzena de socis recorregué la part Nord de la nostra muntanya, Torrent dels Cortins, Font del Forat, Roca de la Coca, Cova Simanya i Coll d'Eres.

Dia 27 d'octubre

Tal com estava anunciat s'efectuà la visita a Roca Corba per un grup de 26 socis.

Dies 12 i 13 d'octubre

Vall de Serradell, Roca Grau, Espluga de la Serra, Serra de Sant Gervàs, Creu de Parves.

Pels socis: Josep Jorba, Isidre Vives, Montserrat Castañé i J. M.ª Arias.

CONFERENCIES

El Sr. Pierre Birling, del C.A.F., el dia 4 d'octubre pronuncià l'anunciada conferència "Simphonie de la Montagne".

Com a il·lustració gràfica, fou presentada una excel·lent col·lecció, tant en qualitat com en quantitat, de diapositives en color, que varen ésser molt ben acollides. La dissertació finalitzà amb un gran nombre d'aplaudiments i felicitacions.

ACTES

El dia 8 d'octubre i en el "Restaurante Egara", tingué lloc l'homenatge que es mereixia el nostre consoci Jaume Fabrès i Amorós. Durant aquest acte li fou entregada la placa commemorativa del nostre Centre. Per la F.C.M., la placa guanyada al "2.º Concurso Nacional de Diapositivas en Color". Per l'Excm. Ajuntament, la Medalla al Mèrit Esportiu.

A la seva senyora, el C.E.C. li entregà una placa com a reconeixement del seu èxit per l'ascensió a La Meije. L'Excm. Ajuntament també li entregà la Medalla al Mèrit Esportiu.

VISITES

Dia 1 de setembre

Un grup de 20 socis visitaren el Museu Militar de Montjuïc. La seva instal·lació és perfecta. Es pogueren observar des dels primitius mitjans de destrucció fins als dels nostres dies.

Dia 29 de setembre

A l'Exposició d'Art Modern Hispànic Americà s'efectuà la visita anunciada, per un bon nombre de socis.

ESPELEOLOGIA

Dia 8 de setembre

Avenc de l'Era dels Enrics, per M. Ezequiel, M. Campos, J. Ayné, F. Bellot i Juli.

BIBLIOTECA

Han sido adquiridos los tomos II y III de las Guías "Pyrénées", que, dirigidas por R. Olliver, editó la Federación Francesa de la Montaña. Estos volúmenes corresponden, el primero, a las regiones de "Cauterets, Vignemale, Gavarnie et les "cañóns" espagnols", y el segundo, a las de "Bigorre, Arbizón, Néowille, Troumorse". Con estos tomos queda completa la colección de las Guías "Pyrénées", que están a disposición de los señores socios.

También ha entrado a formar parte de los fondos bibliográficos del Centro el volumen "Meteorologia de l'Excursionista", de don Eduardo de Fontserè, editada por el Centro Excursionista de Cataluña.

S . A . M .

EXCURSIONS REALITZADES**Dies 15, 16, 17 i 18 d'agost**

Puigcerdà, Martinet, Montellà, Font Malaric, Coll de Guilera, Coll de Jou, Coll d'Issona, Coll de l'Home Mort, Refugi Cèsar August Torras, Coll de Tancalaporta, Pas del Bou, Coll de la Moixa, Coll de Vimboca, Coll de Pendís, Font del Faig, Refugi St. Jordi, Coll d'Escriu, Greixa, Bagà, i Guardiola de Berga. Per: J. Ayné i Sra., P. Silvestre i Juli.

Dies 16, 17 i 18 d'agost

Castellnou, Sant Joan de l'Herm, Pic de l'Orri, Santa Magdalena i Ars, Os de Civis, Coma de Seturia, Coll de Botella i retorn a Os de Civis. Pels socis: A. Fitó, M. Fusalba, M. Garcia, J. Serra, A. Garriga i M. Planchat.

Del 19 al 23 d'agost

Núria, Nou Creus, Coll de la Marrana, Pic de la Vaca, Coll de Carançà, Estanys Blau, Negre i Gran de Carançà, Pic de l'Infern (2.870 m.) per la paret O. i descens per la cresta N.E. (2.ª ascensió), Pic de Coma Mitjana (2.732 m.) per la paret O. (1.ª ascensió), Pic de Coma de l'Infern per la cresta Nord (1.ª ascensió), Coll de Carançà, Pic de Nou Fonts, Coll de Nou Fonts, Pic de la Fossa del Gegant, Santuari de Núria, Caralps, Rialp i Ribes de Fresser. Per: J. Planchat i J. Buxans del C. E. Terrassa i A. Pressas, P. de Pressas, J. Pressas i J. Martínez del C. E. Rubí.

Dies 11 i 12 d'octubre

Excursió nocturna a Montserrat, des de Rubí: Creu dels Tres Batlles, Ullastrell, Olesa, La Puda, Cairat, Can Estruch, Camí de la Cova, Monestir, Sant Benet, Trinitats, per J. Planchat i Srta. J. Buxans del nostre Centre i J. Pressas i F. Cañameras del C. E. de Rubí.

G. E. S. A .M.

ESCALADES EFECTUADES**Dies 15, 16, 17 i 18 d'agost**

Campament a Carançà, assolint els següents cims: Agulla Blanca de Carançà per l'aresta N. (primera local).

Pic de l'Infern, per la paret N. Per A. Casanovas, R. Vilalta, J. Serrat, D. Prat i J. Llovet.

Dia 15 d'agost

Germana Gran i Petita, Tap de Xampany, Roca del Salt (via rappel). Per: L. Andreu i F. Bellot.

Dia 18 d'agost

La Momia, Trenca Barrals i La Prenyada. Per: J. Galofre i M. Campos.

Dia 25 d'agost

La Granota (Montserrat). Per: A. Grau i F. Bellot.

Germana Gran i Petita, Tap de Xampany, Roca del Salt (via rappel), Paret Bèstia. Per J. Llovet, R. Vilalta i J. Serrat.

Dia 8 de setembre

Cavall Bernat de Montserrat. Per: A. Casanovas, M. Campos, R. Bassols i F. Bellot.

Gorro Frigi. Per: A. Casanovas i R. Bassols.

Dia 22 de setembre

La Filigrana i la Torta. Per: A. Grau, F. Bellot, R. Bassols i A. Casanovas.

La Saca. Per: A. Casanovas i F. Bellot.

Dia 29 de setembre

La Cadireta (via G.A.M.). Per: A. Casanovas i R. Bassols.

Roca de l'Esquirol (via Montserrat). Per: J. Serrat i amic.

Les Castellasses (via Matalonga). Per: R. Vilalta, J. Serrat.

Dies 12 i 13 d'octubre

La Granota (via La Senyera, primera absoluta). Per la cordada Bellot-Grau.

El Rave. Per la cordada Bellot-Grau.

Dia 20 d'octubre

Roca de l'Esquirol, solitària, per A. Casanovas.

Dia 27 d'octubre

El Paller de les Fogarosses i l'Agulla Petita de Les Fogarosses. Per la cordada Bellot-Grau.

COMISION DE CIENCIAS Y ARTES

SECCION DE MINERALOGIA Y PETROGRAFIA

Procedentes de Magnesitas Sinterizadas, S. A. (Sintermag), de San Sebastián, a raíz de la petición formulada el pasado mes de abril se han recibido los minerales siguientes: 1. *Magnesita*, agregado de grandes cristales lenticulares de color ocre-gris. 2. *Magnesita*, masa cristalino-lenticular, compacta, blanco-gris. 3. *Magnesita*, masa cristalino-lenticular, compacta, ocre. Todos los ejemplares proceden de la cantera "El Quinto", de Eugui, partido judicial de Aoiz (Navarra), explotada por la citada compañía.

Donativo del señor Juan de Ferré Andreu se ha recibido una muestra de *petróleo crudo* (tipo *nafta*), procedente de Marsa-el-

Brega, Libia. Asimismo, el señor Francisco Farrés, director del Museo de Historia Natural de la Sección de Estudios Científicos de Vich, nos ha cedido un ejemplar de *celestina* cristalizada en agregados tabulares, blanca, de San Bartolomé del Grau, p. j. de Vich (Barcelona).

Donativo del socio señor Ramón Brumós, han ingresado también los siguientes minerales: 1. *Calcita* cristalizada sobre arenisca cocénica (cristales escalenoédricos), de San Bartolomé del Grau, partido judicial de Vich (Barcelona). 2. *Celestina* cristalizada sobre masa del mismo mineral, de Santa Eulalia de Riuprimer, p. j. de Vich (Barcelona). 3. *Cristal de roca*, cristal transparente de Tamboholehibe, Madagascar.

El socio señor José Grau ha donado unas muestras de *pirita aurífera*, procedente de las minas de Salsigné, departamento de Aude, Francia, centro muy importante de la vecina nación.

SECCIÓ FOTOGRAFICA

PRIMER CONCURS DE DIAPOSITIVES EN COLOR

El passat dia 27 de setembre i en la vetllada de repartiment de premis del XXVIII Saló de Fotografia, es celebrà el Concurs de Diapositives en color, fetes durant les excursions de Vacances d'estiu de 1963, concurs reservat exclusivament per a socis de l'Entitat.

Varen actuar de Jurat els Srs. En Josep Homs, En Jordi Vila-

*S'ha adquirit el número 29.434 del Sorteig de Nadal.
Les participacions estan a la venda a Secretaria.*

seca i En Virgili Vera, el quals otorgaren els premis del concurs a les fotografies dels següents participants:

Primer premi: Medalla de Plata C.E.T. al Sr. En Josep Llenas.

Segon premi: Medalla de Bronze C.E.T. al Sr. En Joan Cardellach.

Es varen presentar 11 col·leccions que per la seva qualitat foren aplaudides pels assistents a la vetllada. Projecta la Secció de Fotografia un segon concurs de diapositives d'hivern, a convocar per la primavera, amb la novetat d'un col·loqui al final, ço que permetrà als assistents valorar tots els mèrits de les fotografies premiades.

La Junta Directiva desitja a tots els socis, anunciants i simpatitzants, unes bones festes de Nadal i venturós Any Nou.

Publicacions del
CENTRE EXCURSIONISTA DE TERRASSA

S'ha posat a la venda el

Mapa topogràfic de Sant Llorenç del Munt

(Des de Mura fins a Terrassa i del Riu Ripoll a la Riera de Rellinars)

Consoci, adquireix-lo i propaga'l

DECORACIÓN

ELLSA

Carretera Martorell, 58

Teléfono 4913

ESQUÍS

ALTIMIRA

Accesorios y reparaciones de todas clases - Servicio de alquiler,
Pupilaje y lacaje - Surtido de esquís económicos, por encargo

Venta de material **Attenhofer**
Esquís - Bastones - Fijaciones

Carretera Moncada 59 - Teléfono 5076

TARRASA

DEPORTES ALPINOS

Les ofrece el mejor material a los precios más asequibles en

MONTAÑA, CAMPING, ESQUI, TENIS Y HOCKEY

Consulte precios

Rutlla, 31 - Tel. 4069 - TARRASA

deportes aneto

Mayor, 36 - Teléfono 3047

SE COMPLACE EN OFRECER A SU DISTINGUIDA
CLIENTELA SUS SECCIONES DE DEPORTES DE
VERANO:

ALPINISMO
CAMPING
CARAVANING
NATACION
ESCAFANDRISMO
etc., etc.

EN NUESTRO COMERCIO ENCONTRARA UN
EXTENSO SURTIDO DE MATERIAL NACIONAL
Y EXTRANJERO A PRECIOS POPULARISIMOS
CON GARANTIA DE CALIDAD.

FOTOS

francino

Plaza España, 13

Teléfono 2833

TARRASA